

VADÁSZ-ÉS VERSENYLAP.

Szerda, octóber 20.

29. sz.

Második évfolyam 1858.

TÁROGATÓ.

(Előszó. — Kopófalkák : Csákó, Fót, Újszász. — Medve- és szarvasvadászat. — Lőfegyasztás a malaczkai uradalomban. — Egy pákosz szarvas öngyilkossága — Kisebb vadászatok. — Prospectus a jövő évi nagy lóversenydíjakra.)

E czím alatti új rovatunk a napi sportérdekek és események hírmondója, a múltaknak mintegy összefoglaló szemléje s a jövőnek tájékozója ohajt lenni; feladatának azonban csak úgy felelhet meg, ha lapjaink olvasói az ország minden részéből küldenek egy egy fuvallatot e tárogatóba, mellynek hangoztatására sok és erős fuvalom szükséges. Ha e kezdeményezés viszhangra talál s mindenki beküldi saját (bármí csekély) vadászélményeinek s a tudomásán lévő egyéb sportügyeknek s adatoknak néhány sorba foglalt leírását: e tárogató változatos lejtésű hangjaiban kiki bő kárpótlást fog találni a saját közleményére fordított fáradságért. A kezdet gyöngé; a közreműködéstől függ, hogy a folytatás erősebbé váljék s hogy a tárogató időről időre — havonként egyszer, értesítse az olvasó közönséget, mi sportérdekű tárgyak történtek vagy vannak készülőben a két magyar haza határai közt. Ehez képest felkérünk mindenkit, ne kicsinyelje saját — ismételjük, bármilly csekély érdekűnek látszó tapasztalatai közlését; ne vélje, hogy lapjaink csak a lovas- vagy csak a nagy vadnemre történő vadászatokkal akarnak foglalkozni — s bizzá szerkesztői tapintatunkra közleményének e tárogatóba leendő elhelyezését.

A vadászidény octóber hóval átalán véve megnyílt, a vadászat sok neme azonban a kitaró szárazságban s így a vadbüz hiánya miatt nem gyakorolható. A bő harmat segítségül jő ugyan, de ez csak erdős völgyön tart ki — a sikon hamar elenyészik s véle a vadbüz is elvesz. Illy — a gazdára és lovasvadászra kedvetlen körülmények közt a nyúl- és rókakopó-falkák működései az idén szokottnál későbbben kezdődnek meg. Csákón a vadászatok f. hó 15-én nyíltak meg, vagy is inkább kellett volna megnyílniok, mintán a roszt vadászidőben senki sem siet oda s most alkalmasint csak B. F. úr egymaga lovagol a reggeli harmaton a kutyák után; az aradi lóversenyek után azonban hihetőleg megnépesül — sőt jó idő jártával rendkívül népes is lesz a vadásztanya s onnan csak azok fognak hiányozni, kiket a főti vendégszerető kastély foglal le. A nagy szárazság miatt itt is még csak készülleteknél áll a dolog, azonban csak eső, köd és vadbüz kell, hogy az ottani kisebb körű társaság a jeles falkák után nem sokára megkezdje őszi élvezetét.

A kolozsvári és velejtei falkáról — s kivált ez utóbbiról rég hallgat a krónika; pedig a velejtei az idén több új párral gyarapodott is, melyeknek működéseiről annak idején várva várjuk és kérjük a tudósítást. Hát a biharmegyei vadásztársulat mikor alakul már? keletkezéséről ide s tova egy év óta van már szó.

Falkáink közt mindenesetre legszorgalmasabb az újszászi. Megmutatta, hogy — bizonyos ovatossággal — tavasszal is lehet egy hónapig vadászni a nyulak szaporodásának rövidsége nélkül. E mellett ősszel legkorábban kezdi s legkésőbbben végzi a vadászatokat. De nemes tulajdonsaik nem csak lóháton, hanem a tudósító tollal is legtevékenyebbek. Imént vettük következő soraikat:

„Az újszászi kopók szorgalmasan működnek s eddig már tizenöt nyúl és két róka hallalival örvendeztettek meg mindamellet, hogy a nagy hőség, szárazság, kemény föld s e három nemleges tényezőnek egyéb kedvetlen kísérője a sport virágzóvá lételét gátolá. Ma (oct. 13.) volt az első türhető büztartó nap, természetesen a reggeli harmaton. Harminczkét percznyi futás szünet nélkül, magas sarjú dohányokon és gyepeken át felváltva; fogás a szabadban.“

Nagy vadak közül eddig jóformán a szarvas és medve vette a hadizenetet. Medvéről ez évben — midőn a makk és vaczkor olly bőven megtermett — alkalmasint gyakrabban fogunk hallani. Unghból, mellynek

erdős bércei közt már a múlt hó végével voltak megkezdendők a vadászatok, még nem jött tudósítás; Erdélybe a görgényi havasok közé többen készülnek, hogy a jelen évi nagy vadászatokon ősi fészkeben támadják meg a maczkót, — az eredmény megírását Erdély öreg és szép tollú Nimródja ígérte meg lapjainknak.

Szarvasvadászat, mint löfogyasztás, herceg Pálffy ő magassága malaczkai uradalmában a múlt hóban tartatott. A cserkészlet egyik gyönyörtől, mely a jelentkező szarvasnak csalogatójában, e legszebb erdei zenében áll, itt is a nagy szárazság fosztotta meg a vadászokat, mert a szarvasok ezen ok miatt rosszul jelentkeztek, mi által megközelíthetőségük is nehezebbé vált. „Tökéletesen sikerült cserkészetem — írja egy becses kéz — csak egy volt, mellyről mihelyt időm engedi, kis vázlatot irok a Vadász-és Versenylap számára.“

A vadászatok rövid eredménye következő :

J e g y z é k e

az 1858 ik évi vadászati idényben Pálffy herceg malaczkai uradalmában lőtt szarvasoknak :

	szarvvéggel				villás	nyársas	összesen
	12	10	8	6			
Gróf Pálffy Pál lőtt	3	4	1	2	1	—	11
„ Chotek Rudolf	1	3	1	2	—	1	8
„ Kollonitz László	—	3	2	3	—	—	8
„ Schönfeld Károly	—	1	2	—	—	—	3
B. Orczy Béla	—	1	1	1	—	—	3
Gróf Festetics Géza	—	—	—	1	2	—	3
„ Lamberg Rudolf	—	—	1	1	—	—	2
„ Apponyi Lajos	—	—	1	1	—	—	2
„ Károlyi Sándor	—	2	1	—	—	—	3
„ Wenkheim Rudolf	—	—	—	1	—	—	1
Siebenfreund erdőmester	1	1	1	—	—	—	3
Erdészek	—	—	1	—	—	2	3
	5	15	12	12	3	3	50

Érdekes és a vadászatkedvelők előtt talán új sporting esetről, mely a múlt aug. hó vége felé történt, tudósít ugyanazon becses kéz :

„A malaczkai uradalomhoz tartozó konyhai erdészkerületben egy erős tizvéges szarvas minden éjjel az erdészlak kertjébe, mely a falu vé-

gén fekszik, répara és lóherére járt legelészni. Ez a jó koszt olly szemtelenné tette, hogy az erdész házi ebei a sötétben nem birták őt kiriasztani; ha megtámadták, leverte őket; végre a kutyák csak messziről ugattak, a szarvas pedig jóllakott és virradat előtt már eltűnt. A régi közmondás, melly azt tartja, hogy „addig jár a korszó a kútra míg eltörik“ a szarvasnál is valósult. Egy éjen torkig lakott a kedvelt s az erdők rengetegében ritkán található eledelből s mindjárt reá a kerten átfolyó patak-ból jó ízűen iván, felfuvalkodott, mint ez a szarvasmarhánál gyakori bal eset — s reggelig életének helyben vége lett. Hajnalra, midőn az erdész kilépett házából, ott látta elterülten a pákosz éjjeli vendéget, melly nyálkságának áldozatául esett. Emlékezet óta ez az egyetlen eset és jele annak, hogy a vad állatok s különösen az éber érzékű szarvasok is gondatlanok lehetnek; holott e rosz tulajdont eddig csak a házi állatokon, mellyeknek az ember viseli gondját, szoktuk tapasztalni.“

Kisebb vadászatokról még most csak elvétve hallani. Általános a panasz, hogy a jóra való erdei kopók száma megfogyott; valamint a jól időmitott vizsláknak sincs nagy bősége. Hasonlókat eladni kívánók, az állatok tellyes leírása mellett e lapok útján mindig találhatnának vevőre.

Fogoly, Gömör- Bars- és Somogy megyei hírek szerint, a tavali számnál gyérebben található; a falkák kiesinyek s nem ritkán repül fel egyes. Tűzok és vadlúd az alföldön tömérdek. Szalonkákról semmi hír; Valpó hallgat.

Az idei lóversenyek, Arad kivételével, be vannak fejezve. A pardu-bitzi részleteket lapjainknak csak jövő száma hozhatja. Az ottani első Császárdíjért öt ló futott, de a végverseny csak Harlequin és Blemish közt állott, miután Vandal elébb s nem sokára Renown is letört, Galvanism pedig csupán azért futott, hogy Vandalt versenyre buzdítsa. E szerint a jelen évi nagy távolságok és nagy díjak nyertesei közül esztendőre csak Harlequin maradt fel, miután St. Giles és Vandal s velök Amati is a versenytérről leszorúlván, ezentúl tenyészczélokra fog szolgálni. A jövő évi nagy díjak sejtethő jelöltje tehát Harlequin, bár győzelmi esélyeit — minden egyebet mellözve — nehezíteni fogja azon körülmény, hogy mint három császárdíj nyertese a második császárdíjért 8 fonttal, az elsőért 4 fonttal, a Károlyi díjért 5 fonttal kellend a rendes tehernél többet vinnie. A győzelemért továbbá erősen fog küzdeni Cyrene, melly véle még soha sem mérközött, de a hányszor más lovakkal indult, annyiszor nyert; jeles

gyors lónak mutatkozott, csupán nagyobb távolságra kitartó ereje nincs tudva még. Cyrene eddig csak 1 mfides versenyekben futott s ezek közt a Batthyány-Hunyadi díjat 1 p. 45 mp. alatt nyerte meg, míg Harlequin futásaiban 1 mfidre a bécsi második Császárdíjnál 2 p. 18 mp. a Károlyi tétversenyénél 2 p. 8 mp., a pesti második Császárdíjnál 2 p. 3 mp. esik, mi mellett azonban természetesen tekintetbe veendő a nagyobb távolság, hol a gyorsaság mértföldenként csökken. Mind a mellett Cyrenet Harlequine legfélelmesebb vágytársának tartjuk, nem számítván még most azon lovakat, mellyeket legkitünőbb turfitáink egyike, ki a lovak megválasztásában olly biztos tapintattal bír -- Angliából a nagy díjakra hozatni készül. E versenyekbe komolyan vegyülhet még -- ha e távolságra jól megerősödik s jó állapotban jelen meg, Cornflower és Blemish is, ha ez utóbbi a körülbelől neki szánt Asszonyági díjjal nem érné be s a „gyep dicső bizonytalanságait“ is számba venné. Cigarettet Harlequin, valahányszor együtt futottak, mindig megverte s így még a honiak közül futótársul csak Red White volna megemlíthető. — Gr. Kinsky másik lova Jenny is bátran futott mindig s bár több versenyben második és az Eszterházi díjban Sultana hibája miatt első lón, nem foghatjuk meg, mint nyerte a pardubitzi 600 aranyat Harlequin ellen. A megelőző naponi futás viselte meg ez utóbbit? vagy Jennyvel akart nyerni a tulajdonos? ha igen, miért? Harlequin mint három császárdíj nyertese, több terhet nem kaphatott volna már, míg így Jennyt a 600 aranyért a rendes tehernél 4 fonttal több fogja nyomni.

Keletindiai tigrisvadászat.

(Folytatás.)

Következő júniusban új kirándulásra vállalkoztam Little hadnagy barátommal: először Jaatba mentünk, mellynek vidékén mindjárt az első napon egy medvét lőttünk.

Másnap, épen midőn a hajtás folytatására indulnánk, hirt hozának, hogy az em berevő egy növényeszedő asszonyt vitt el. A tigris mint egy özre vadászott reá. Eleinte halkán kúszva közelgett feléje, aztán egyetlen szökéssel rajta termett s megragadta, mint macska az egeret. Az e jelenetet távolról néző emberek hasztalan igyekeztek őt kurjongatásaikkal zsákmányától elriasztani. E szomorú esemény a

népséget rendkívül felizgatta. Azonnal számosan ajánlkoztak a vércingző állat üldözésére. Nagyobb részük fegyverrel, a kisebb rész dobbal, trombitával s egyéb zajtűtő szerekkel volt ellátva. A ragadozó nyoma könnyen fellelhető lón, mert a tüskét bokrot, melyeken át zsákmányát hurezolá, ruhafoszlányok, tépett haj s véreseppék jelölék. Mindenkit irtózat és harag lepett el. Lassan haladtunk előre, mert a tér veszélyesnek tünt fel, a fű magas és a csalt igen sűrű lévén. Végre azonban, mintegy két mérföldnyi menet után, a szegény asszony hulláját az elhagyott bányákba vezető folyosók nyílásánál találtuk meg. Rögtöni halállal kellett kimúlnia, agya át és át levén harapva. Mi a tigrisnek barlangjából való kifüstölését vagy bennfojtását indítványoztuk, de e czélből tett pár kísérletünk meghiúsulván, a kísérő nép mindekelőtt a borzasztóan összemarczangolt hullát kívánta visszavinni a faluba.

Két nappal később, miután siker nélkül vadásztunk egy szép nőstény tigrisre, melly kölykes lévén, nagyon félelmetes kezdett lenni — egy faluba jöttünk, hol azonban a lakosok vonakodtak hajtókul jönni, mindamellett hogy csak imént vitt el tőlük egy ökröt a tigris. E vonakodás hűbéri urok parancsának volt következése, ki minden vadászatot megtiltott birtokán, bármi károkat szenvednének is hűbéresei.

E bensztülött kis földes urak magok szeretnek tigrisre vadászni, de a következő ovatos eljárással: a tigris rejt-helyéhez közel fekvő fák legeslegtetején kast vagy állványt fonatnak, mellyre aztán a vadászatra kitűzött napon felmásznak. Öltönyük feje vagy más élénk színű lévén, esendesen maradni pedig épen nem tudván: a különben is éles látású és hallású tigris figyelmet magokra vonják. A hajtás megkezdődik; ez a kényszerített szegény hűbéresek dolga, kiknek nem tömegesen (mi némileg még biztosíthatná őket a tigris támadása ellen) hanem hosszú vonalba elszórtan kell előre haladniok s telhető nagy zajt tűniök sippal, dobbal, trombitával, pisztolysütögetéssel, oly czélből hogy minden útjokba eső vadat a sűrűség és rejt-helyeik felé szorítsanak. A könnyen felriasztott tigris ösztönszerűleg hátrál a zaj elől s rejt-helyét keresi, de midőn ehhez közelit s megpillantja a fák tetején reá váró veszélyt: ordítva fordul vissza s megy a hajtósornak. Jaj ekkor az utjába eső embernek! Néha azonban még is rászánja magát, hogy a vészrejtő fák alatt elmenjen s kiállja a tüzet, melly többnyire rosszul irányzott lévén, csodás gyorsasággal tűnik el rejt-helyébe. Ily esetben azt állítják e bátor vadászok, hogy átlukgatott bőrrel menekült a vad, mit természetesen bebizonyítani nem lehet. Mi azon két vagy három nyomorúttal illeti, kiket a tigris illy vadásznapon rendesen összetép: értük senki sem törődik; hiszen erre vannak teremtvé. Im ez az oka, miért tiltják el az indiai hercegek birtokukon a vadászatot. Méltányosság kedvéért hozzátehetjük, hogy a vadászati jog egyetlene is régi kiváltságaiknak, mellyben az angol uralom őket még meghagyta.

Tovább menénk. A következő napok egyikén, mialatt tevéink és lovaink a hajnali utat pihenték ki, Little és én kétesövű fegyverekkel sétálni mentünk; három Bheel kalauz vezetett, kiket tigrisnyomok keresése végett vittünk magunkkal. A falutól alig negyed mérföldnyire kis füzesbe hatoltunk, hol én egy pálma tövében 16-lem tizenkét lépésnyire nyugvó nőstény tigris látok meg. Little is ugyanazon percz-

ben pillantá meg. A hőségben eltikkadottnak látszott s közönyösen fordítá felénk fejét, miközben elég időm volt czélba venni agyát s ebbe egy golyót küldeni. Közvetlenül reá Little két lövése következett s az állkapczába hatolt. A tigris, egyetlen nyögés nélkül holtan terült el. E vad első megpillantásakor a három Bheel nevetéses gyorsasággal mászott fára, honnan lejönni sem akartak, annyira elbámultak az esemény gyors lefolyásán. Nem akarták hinni a dolog valóságát s hogy meggyőzzük őket, a tigris farkánál s négy lábánál fogva vonszoltuk elő a bokor mellől. A faluba vitetvén a vad, a lakosok hasonlóképp bámulták a dolgot. És valóban ritka szerencsés esély is volt e tigris elejtése, midőn mindkettőnk csak egy egy fegyverrel volt ellátva.

Különböző sikerrel folyó vadászataink közben a Ruttenghur erőd melletti faluba értünk, honnan egy tigris szorgalmasan hordozgatá el az ökröket. A rejthelyeül szolgáló hegyszakadékhöz vezettek s mi épen a sziklák szélein jártunk, midőn egyszerre alattunk három lépésnyire láttuk meg öt. Pihent, de meghallván lépteinket, felénk fordult s iszonyú torzpfát vágott. Nagy és öreg állat volt. Little és én egyszerre lőttünk reá; felugrott s egy szökéssel eltűnt a sűrűben. A véryomon egy darabra utána mentünk, aztán egy lapos talajú sziklán mindegyik nyom elveszett.

Távolabb haladván, egy pásztorral találkozánk, ki azt mondá hogy semmit sem látott. A nyugalom, mellyel kecskéi a füvet borotválták, a pásztor őszintesége mellett szólt, visszamenénk tehát s nem sokára a bennszülöttek egyike néma jeladással egy barlang szájára figyelmeztetett, melly elébb észrevétlen maradt el mellettünk. Hajtóinkat azonnal visszaküldök bizonyos távolságra, hol biztosságban lehetek: mi pedig, magunk mellé fektetve tartalék-fegyvereinket, egy kihajló sziklára — a barlangnyíláshoz négy lépésnyire guggoltunk le. Ez volt az egyetlen pont, honnan a tigrisre lőhattünk, bár csak szemeit láttuk, mellyek a barlangi sötétségből égő parázként villogtak ki. Előleges megegyezésünkhöz képest, számolva: egy, kettő, három! egyszerre lőttünk. . . . A füst eloszlása után, a hátára fordított állatnak hasa fejrlett ki a barlangból; közeledvén, szemei fölött két lyukat láttunk, mellyekből patakzott a vér. Végre egészen a barlang szájába dugván fejünket, jól kivettük, hogy ha bár e nyílás keskeny is, de bennseje elég tágas s a tigris kényelmesen mozoghatna benne.

Mialatt a sikernek kölesönösen örvendenénk, az állat lábainak egyike gyöngén megmozdult s én még egyszer akartam rá löni, de Little nem engedett — nem akarván a bőrt még egy lyukkal rontani. Abban egyeztünk tehát meg, hogy fejének azon pontjára lövök, mellyen késeinkkel a bőr lehuzásához fogunk kezdeni. E közben hajtóink is hozzánk érkeztek s örvendezének a közös ellenség elestén. Én nem is tartám érdemesnek a fegyvert arcomhoz emelni s csak könnyeden lőttem a még mozgó állatra. Alig durrant el második lövésem, midőn a tetszhalott hirtelen talpra ugorva iszonyatos ordításba tört ki s reánk szökni akarni látszott. Lett ebből drága dolog. A rendkívül rugékony Little egyetlen ugrással egy sziklamagaslatra szökött s töltött fegyverével a vad kijövetelét leste; én részemről, kilőtt puskáim körülem hevervén, a hajtók után iramodtam s feldöntvén közülök kettőt hármat, magam is elbuktam. Ezek majmökként kúsztak a fákra; azok elvetették magukat s hátra sem

néztek, a tigris pedig ezalatt úgy ordított, hogy azt véltem, már az utólérteket tépi. Azonban, vagy nem birt vagy nem mert kijönni barlangjából s dühét tehetlen ordítás és rángatózás meríté ki. Végre felszedkőztem és egy fegyvert véve magamhoz, jó ponton álló kis fára másztam — s innen tizenkétszer lőttem a vadállatra, melly nagy nehezen elesett s mozdulatlan maradt, másod ízben is mutatván hófehér hasát. Most már valóban kimúlt, de bőre, mellyet rögtön levontunk, rostaszerűleg volt átlukgatva. Még ujoneczok valánk akkor s e kaland, melly gyászos végűvé is válhatott volna, okulásunkra szolgált. Megtanított, hogy soha se kiméljük a tigris bőrét, midőn a miénkről van szó.

A neemuchi tanyára visszatértem négy tigris s egy medve bőrét vittük magunkkal. A jövő nyárra hosszabb hadjáratot tervezünk, mert Keletindiában csak a száraz időny alatt gyakorolható a vadászat.

1851-ben Little és én három havi szabadságidőt nyertünk, melly márt. 14 én vette kezdetét. Első kirándulásunkat őrszemünk hibája hiúsítá meg, kinek szokás szerint egy hozzánk közel álló fa tetejéről a hajtott tigris közeleget tudtúl adni, vagy szükség esetén a tigrist köhögéssel, két kőnek egymáshoz ütésével sat. arra birni kellett volna, hogy felénk vegye futása irányát. A legesekélyebb szokatlan nesz, a legkisebb ismeretlen tárgy elég arra, hogy a tigrist megállítsa, midőn sürüségű fekhelyéről a pokoli zaj elől mászik ki. Hogy lövésre legyen kerithető, a vadászoknak holtnémán és mozdulatlanul kell állaniok, kell továbbá, hogy öltönyük a föld s a nap által lepörkölt lombok barna színéhez legyen hasonló. Ezen elővattossággal nem egy tigris közeledett hozzám néhány lépésnyire, a nélkül hogy észre vett volna.

Következő héten szomorú esemény történt. Hajtóink egyikének türelmét kimeríté egy tigris makacs volta, mellyet se zajjal, se kövekkel, se égő lombfáklyákkal nem lehetett fekhelyéről kizavarni, — a hajtó kardot rántott s egyedül ment be a sürüségbe. Itt egy pillanat alatt a vadállat fogai és körmei közé került. A hajtók minden habozás nélkül segítségére rohantak — s a tigris csakugyan elbocsátá megtépett zsákmányát. A bheelek bátorsága hasonló esetekben méltán bámulandó. A megsebesült hetek múlva fellábadt, mi pedig időközben boszút vettünk a tigrisen s elhoztuk bőrét.

Néhány többé kevésbé szerencsés kirándulás után visszatértünk Jaatba, hol egy lerovandó régi tartozásom volt. Megérkezésünk estéjén nagy csoport hajtót gyűjtöttünk össze s már hajnalhasadás előtt útban valánk régi ismerőnk az ember evő rejthelye felé. Tervem az volt, hogy én a régi bányák torkolatánál foglak állást s ott várom be az állatot, midőn ez éjjeli kőszálásából a sikon, rejthelyére visszatér. Most az egyszer szétszórhattuk embereinket, mert a tigris illy hideg s hajnali időben a legkisebb nesz hallatára is barlangjába szokott sietni. Számításomban nem is csalódtam. Alig kezdődött meg a dobok és pisztolyok zaja, midőn az ember evőt már messziről láttuk egyenesen felénk tartani. Tíz lépésnyire engedtek közeledni s ekkor mindkettőnknek egyszerre elsütött fegyvere elejté, más két

lövés pedig azonnal kivégezte őt. Nagy lön hajtóink öröme, mert a kirándulás sikere a nép vágyát teljesíté. Rögön küldöttek indultak a nagy újságot jelenteni. A tizenegy láb hosszú nősténytigris négy lábánál fogva póznára függeszték s e póznát hajtóink dob és czimbalomszó mellett diadalmasan vitték vállaikon. Jaat kapuinál az összes népség összegyülekezve várakozott reánk. Örvendező kiáltásokkal üdvözlék győzelmünket, a legszebb nők virágbokorétákkal kedveskedtek s verseket szavaltak a tigrisölök dicsőítésére. . . . Megvallom, hogy e kis ünnepély tetszésemre volt.

Hogy az elejtett tigris csakugyan az ember evő, ezt egy szomszéd falu lakosa bizonyítá, ki a megelőző évben kaszával vágott fejéhez a perczben, midőn testvérét mellőle ragadá el s vitte a sűrűségbe. Megismerték fején a kaszával ejtett seb forradását.

Martius 26-án, még mindig Jaat környékén, nagy veszélyből menekültem meg. Egy szirtcsúcson foglaltam állást. Egy általam megsebzett párducz a sűrűbe tünt el, melly alattam feküdt s néhány percz múlva már egy olly ponton jelent meg fölöttem, honnan reám ugorhatott, mit tenni készült is. Csak épen annyi időm volt, hogy egy facsemete bokrába vethettem magam, melly alább s néhány lábnyira távolabb feküdt. A párducz bámulatos ugrással felülről utánam szökött. Szerencsémre a mindig nyugodt Little szemmel tartá az állatot s ugrása közben úgy föbe lötte, hogy ez épen a fa tövéhez zuhant, mellynél én menhelyet véitem találni. Little lövése gyönyörű volt s életemet menté meg, vagy legalább összemarczangolástól óvott meg.

Kevéssel reá egy tigris ejtünk el, melly az eddigiek közt a legnagyobb — tizenegy láb és tizenegy ujj hosszú volt. Bőrét és a párduczét is este sátorunk elé feszítők ki s mirenyes szappammal dörzsölők be. E műtételt gondosan s mindig azon nap alkonya előtt kell végrehajtani, mellyen az állat elesett.

Martius 29-én jelenték, hogy egy vízmosásban tigrispár tartózkodik. A nőstény sebzetten megmenekült, de a hím — melly közel tizenkét láb hosszú volt, meglőttük. Tömör szőre s hosszú bajusza különösen ijesztő tekintetet kölcsönzött neki.

Hajtóink visszakerültével újra kezdők a nőstény felkeresését. Hasouló esetekben rohamoszlopunk mindig a következő modorban volt képezve: a shikarree vagy is főhajtó előre ment s figyelmesen ügyelve az állat lábainak minden nyomára s minden vércseppre, hallgatag intéssel mutatta a követendő utat. Mi ketten jobb és baloldalán haladtunk, felvont fegyverrel s minden pillanatban lövésre készen. Utánunk legmegbízhatóbb embercink jöttek tartalék-fegyvereinkkel. Ezeket közvetlenül zenebandánk követte, melly négy vagy öt dobosból, czimbalmosokból, sípolók-ból, trombitásokból, egy nagy csengetyűből s két pisztolyból állott, mellyeket egyre sütögettek. A zenészeket karddal és alabárdal fegyverzett emberek kísérték — a hosszú alabárdoknak a legmagasabb füből is kilátszó hegyeik iránytű vagy zászló gyanánt szolgálván. Hátul egy csoport parittyás jött, kik fejünk fölött szünetlen köveket vetettek elénkbe a sűrűségbe s ez gyakrabban az ütött zajnál is hatályosabb eszköz volt arra, hogy a tigris bokrából kizavarja. Helyenként egyegy ember má-

szott fára, hogy a fűmozgást vizsgálja. Az egész csoport mindig egy tömegbe összpontosultan ment előre.

A tigris soha sem mer illy borzasztó zajt ütő embertömeggel szembeszállani. Ha néha támad is, támadása nem határozott merész szökésű roham; néhány lépésnyire mindig habozva áll meg s e percet lövésre használják fel, mi aztán — habár csak néhány perczig tartó hátrálásra bírja őt. E menetrend pontos megtartása csaknem biztosítja az alkalmazott hajtók életét, bármilyl sűrű legyen is a vadon. Legnagyobb baj a hajtókat együtt tartani, mert a siker legesekélyebb látszatára is készek azonnal szétszóródni.

Igy történt, hogy néhány száz lépésnyi haladás után egy más csalitosban megleltük nősténytigrisünket. Megpillantván azonnal löttünk reá, de sokkal gyorsabban tűnt el, mintsem másodszor is tüzelhettünk volna — aztán dühösen orditva jött vissza felénk. Hallottuk a lombok közt általa okozott neszt, anélkül hogy láthatnók őt, olly sűrű volt a bozót. E váratlan és támadó visszafordulás nagy ijedtséget okozott sorainkban; több ember egymást döntötte fel futtában s mi az ellenséggel folyvást szemben ideiglenesen hátráltunk. Helyreállítván csapatunkban a rendet, ismét előre hatoltunk s nem sokára megláttuk a vadállatot, egy bokor alá gubbaszkodva és sebei miatt láthatólag kimerülten. Néhány puskalövés kivégezte őt s mi jó későn értünk vissza tanyánkra két megnyuzandó zsákmánnyal; kellett is igyekeznünk, hogy a munkát éjig bevégezhessük.

Különös: a him megelőző napon tevét vitt el s maga falta fel, a nősténynek nem adott belőle, mert ennek gyomra egészen üres volt.

Vannak állatok, melyeket a him tigris mer megtámadni, de a nőstény nem. Illyen a bivalybika, melly ép olly bátor mint erős. Ha a bika egyedül van, a tigrissel nagyon meggyűl a baja; de ha a csorda nines messze, a többi bivaly segítségére jő s ezek borzasztó szarvaikkal csakhamar elűzik a támadót. Ez oknál fogva az indus pásztorok a csordabeli bika hátán bátran áthatolnak a tigrislakta sűrűségekben. Egy ízben a bivalyok megérezvén az általam megsebzett tigris véré, a bozótba rohantak s ott a bokrokat tépték és a földet hányták fel szarvaikkal. Dühök annyira növekedett, hogy végre egymással verekedtek, a pásztorok nagy kétségbeesésére.

A bivalytehén ellenben félénk s nem tudja magát védeni; a tigris tehát inkább ezt választja zsákmányúl. Lesi s mihelyt egyedül látja, megrohanja, első lábaival ledönti, egy fogással átharapja torkát s tobzódik a kiomló vérben. Zsákmányát kivégezvén, valamely biztos helyre vonul, hol a nap többi részét tölti, aztán este visszatér a hulla felfalására s az étkezést mindig hátulján kezdi és fejénél végzi. Szőrét, bőrét, beleit, húsát, mindenét felfalja. Elégült morgás kíséri a bő lakomát, melly után két három napig hever s csak inni jár a legközelebbi vízre, a nélkül hogy új prédát keresne.

Mihelyt bivalyt vagy egyéb nagy állatot ölt a tigris, azonnal keselyűk gyülekeznek a szomszéd fákra. Szaglásuk és látásuk élessége hasonló alkalomkor valóban csodálatos. Sakálok is jönnek s midőn a megtelt tigris távozik, a madarak és a négylábuak között keletkezik harez a maradékért. A sakálok hamar elverik a kese-

lyüket, de midőn ezek is elmennek, a madársereg egészen szétvagdálja és feldúlja a csontokat.

Gyakran megesik, hogy a pásztorok — mialatt a tigris inni megy, megmérgezik a megfojtott ökör vagy bivaly húsát. Ha aztán a tigris a méregtől oda lesz, hulláját valamely feltűnő helyre teszik ki, a fajabeliek rettentő példájára és elijesztésére. Néha fegyverüket is használják, de ezek hordereje olly gyönges lőporok is olly rossz, hogy az okozott seb ritkán halálos.

(Vége követk.)

CORNFLOWER

A Nemzeti díj nyertese, 1858.

(Sterio rajza után köre metszette Haske.)

A Nemzetidíj, e magyar Derby, a honi tenyésztménynek lévén próbaköve, t. olvasóink át fogják látni a szerk. szándékát, melly e díj nyertese ábrájának *) és leírásának közlésével nem talán a Magyarországon létező legjobb telivért — hanem a feltehető legjobb 3 éves honi tenyésztményt kívánta bővebben ismertetni.

Cornflower, Kárász Imre úr horgosi nevelése 1855, apja Crazy Boy, any. Young Esmeralda, mellynek ap. Whiskey, any. Old Esmeralda sat. Világos pej kanca, tizenöt marok és három v. magas. Egyenesen hordott hosszú nyakán, melly Privateer örökség, esinos főt hord; átmérője mély, teste nyulékony hosszú s bár ehhez képest derékban is hosszúnak látszik, hátulját szépen és jól érvényesíti; ruganyosan és délezegetül emelt lábai közül a hátulsó bai kese; homlokán kis csillag. Természete jámbor és csendes; alkata ép — s egészben véve első pillanatra is tetszetes külsejű szép ló.

Cornflower mint két éves nem jelent meg versenytéren, hanem új tulajdonosa ifj. gr. Batthyány István felügyelete alatt Polgárdiban lőn idomítva s mint honi tenyésztmény az 1858-ki Nemzeti díjra bejelentve. Időközben a bécsi gyepek számára újra megnyilván, 1858. május 22-én itt jelent meg először s nyerte a hg Liechtensteinféle 500 pftos díjat, tét 100 pft, fele bánat; lovagolta Benson, vitt 94 fontot, 1 mfd, 2-ik gr. Henckel Sultana, 3-ik hg Rohan L. Ambassador, 4-ik gr. Eszterházy Mih. Bodlondeb.

Három héttel ezután a pesti gyepeken a Nemzeti díjat 1 mfd, tét 40 arany, fele bánat — nyerte a következő három versenytárs ellen: gr. Zichy Aladár Ravens-

*) Ezen ábrát nem lapunk mellett, hol összetörödnék, hanem külön göngyben fogjuk t. előfizetőinknek e hó végéig megküldeni.

wing (2), gr. Károlyi Sándor Rigoletto és hg Liechtenstein Fer. Stella. Ezáltal Cornflower viselte a legnagyobb terhet (98 f.), bécsi nyeresége 5 fonttal többet róván reá, mint társaira. Lovasa O'Connor.

Két nappal később a Hazafi díjban futott s másodiknak ért be, előtte gr. Wenckheim Rudolf Cigaretteje, utána Toleda és Ravenswing.

Ismét két nappal később gr. Festetics Géza ivadékversenyére 1½ mfd, tét 100 pft, fele bánat, jelent meg 90 fonttal, Bensonnal hátán és győztes lón, gr. Festetics Géza Gombócz (2) és hg Rohan L. Ambassadorja ellenében.

Székesfejérvárott egy nap két versenyben futott. A 100 arany Császárdíj 2 mfd s ehhez a mély talaj úgy látszik nem erejéhez mért tér vala, mert itt Gombócz és Corinne megelőzte, de utána mint harmadik s helyezett ló után jött még Aline Caprice, Rigoletto, Shadow és Charlotte. Pár óra múlva azonban újra futott a ½ mfdnyi Vigaszversenyben és nyert, Aline (2), Rigoletto (3) Caprice és egy Sleight of Hand-kaneza ellen. Ülte Sibley.

Oct. 9-én a pardubitz gyep 800 pftos díját (1½ mfd, tét 100 pft, fele bánat) nyerte, hg Liechtenstein Fer. Stellája (2) és hg Rohan L. My Star (3) lova ellen.

Ezek szerint Cornflower 1858-ban indult hétszer, nyert ötször :

A Liechtenstein díjat Bécsben 1 mfd	1050 pft.
A Nemzeti díjat Pesten 1 mfd. 1 p. 55 mp.	2670 „
A gr. Festetics Ivadékversenyt Pesten 1½ mf. 3 p. 7 mp.	617 „
A Vigaszversenyt Sz. Fehérvárott ½ mfd. 1 p. 1 mp.	160 „
A 800 pftos díjat Pardubitzban 1½ mfd	1350 „

Összesen . . . . . 5847 pft.

Cornflower ifj. Batthyány Ist. és Zichy Aladár grófok közös birtoka, jelenleg Polgárdiban folytonos idomítás alatt, jövő évi győzelmekre készül.

Levelek külföldről.

II.

Doncaster, sept 18. 1858.

Hány futtatás tartatik évenként Angolhonban? e kérdésre nem felelhetek, nem azért, mert mindössze alig egy hava csak, hogy angol földön időzőm, hanem mert erre igen jártas benszülött lovarok is csak vállvonítva válaszoltak; annyi azonban áll: hogy folyó september hónapra az „Eclipse and Sporting Calendar“ 13 futtatási tét nevez meg, mellyek közt legkitünőbb az e hó 13-ik napján kezdődött s a tegnapi nappal bevégezett „Doncaster-Meeting.“ Ezen öt napig tartó futtatások koronáját a szerdai nap, vagy is e hó 13-ke tette fel, midőn az ugy nevezett „St. Leger Sta-

kes“ folyt le. E nap rendszeren nemzeti ünnepnek tekintetik, midőn is az ország minden részéből leszállított áruk mellett az innen szerteszét ágazó vasúti vonalak több százezer kíváncsi nézőt szállítanak e hasonlóváros futtató gyepére, mely egész Angolhonban a London melletti „Epsom“ után legjobbnak van tartva s valóban az is.

Használva Lincolnból az olcsó vasúti kirándulást, magam is e látványhoz siettem, mely minden képzetemet felülmúlta.

Derült enyhe őszi nap kedvezett a versenyeknek ép úgy, mint a kíváncsi nézők százezreinek.

A futtatás maga olly sikerült volt, minőre hivatott bírák 6 év óta nem emlékeznek. Ha az egész látványt egész terjedelmében akarnám leírni, soraim szerk. úr egész lapját elfoglalnák, mit sem ön, sem pedig olvasói meg nem köszönnének; miért is csupán az e napon tartott 7 rendbeli futás közül a legérdekesebb négyet — mint szemtanú — fogom kiemelni.

The St. Leger Stakes. Tét 25 sov. (250 p. pft) futhatnak 3 éves telivérek. Ménlovaknál 8 st. 7 font, kanczáknál 8 st. 2 f. teher. A 2-ik ló tételét menti. Távolság 1 $\frac{3}{4}$ a. m. (volt 138 aláíró — 3450 sov. — 34,500 pft)

A nevezett 29 ló közül a futás előtt 11 visszahúzatott, futott tehát e 34,500 ftos díjért 18 ló,—Lord Derby pej ménje Toxophilite annyivál inkább híreszteltetett el már előre nyertesnek, minthogy megülésére a leghirhedettebb jockeyk egyike S. Rogers volt meghíva. E ló — záradék alatt legyen mondva — a futás előtt 2500 font sterlingen kéretett, szabott ára azonban 3000 f. st. lévén, el nem adott. A nagy közönségnek régóta kedvence Merry úr pej kanczája Sunbeam; továbbá ugyanannak sp. kanczája Blanche of Middlebie, már a futtatás előtt sokak által mint nyerők a mondott rendben voltak kijelölve, — mig Dawson úr pej méncsikája: The Hadji iránt semmi kiváló bizalom nem mutatkozott. — Megemlítem végül hazánkfia gr. Batthyány sárga ménlovát The Farmer's Son-t, mely a 18 versenyző között szintén futott.

Gyönyörű látvány volt a 18 nemes állat elővzetése, melyeken legnagyobb részt 12—14 éves fiatal jockeyk angol egykedvűséggel görbedeztek.

A futás 2 ó. 45 perczre volt jelentve, mi azonban az egyenetlen indítások által — melyek hat ízben kísértettek meg — majd egy egész órával később sikerült, mi alatt a kíváncsi nézőknek e merész játszók feszült helyzetét, mely néha általános zúgásba tört ki, valóban érdekes volt szemlélni. Végre sikerült a startereknek egyenlő indulást létre hozni.

A rég várt pillanat közeledett — néhány percz még csak és a bizonytalanságot valóság váltja fel. Az első $\frac{3}{4}$ mértföldön a versenyzők tömeget képeztek; — az emelkedéshez érve 7 ló kivált, ezek közt voltak: The Hadji, Sunbeam, Toxophilite és Blanche of Middlebie, melyek közt jó ideig a vezetést Toxophilite vitte, úgy hogy már senki sem kétkedett győzedelmén; de az utolsó fordulathoz közeledve előbb Hadji, azután Sunbeam és végül még Blanche of Middlebie is, minden erőmegfeszítése daczára is, megelőzte őt.

Az utóbb nevezett három ló, az első néző állvány előtt zárt sorban haladt el,

ügy hogy nem lehetett megkülönböztetni, mellyik van egy hajszállal előbbre a 2-ik állvány előtt már Sunbeam kivált s $\frac{1}{2}$ lóhosszal előbb ért a nyerőponthoz mint Hadji, mellyet nyomban Middlebie is követett, Toxophilite két lóhosszasággal 4-dik érkezett.

A többi lovak következő rendben érkeztek : Longrange, Volta, Brother to Bird on the Wing, Eclipse, Prince of Denmark, Knight of Kars, Farmer's Son sat.

A futás 3 p. 20 m. p. alatt történt.

Sweepstakes. Tét 10 sov. (= 100 pft); a nyerő a Stand plate jövedelméből 50 f. st. kap; teher : 2 évesek 7 st., 3 éveseknél 7 st. 10 f., kanca és paripa 3 fonttal kevesebb. A második ló tételét visszanyeri. Távolság 1 a. m. (12 aláíró : 1200 f. st. 500 = 1700 pft.)

A nevezett 12 ló közül 9 jelent meg a versenygyepen. Gr. Batthyány két éves Adulation csikájába sok bizalom pontosult; — sajnos azonban hogy nem teljesült; pedig olly jól esett volna az idegen földön, egy illy jól hangzó, nem csak hazánkban de a külföld előtt is köztiszteletben álló nevet — nyertesnek írhatni.

Könnnyen győztek : első helyen Mr T. Stevens 2 éves sárga ménlova Ardour; másodikon Mr T. Bell 2 éves pej kanczája Marseillaise; Adulation mint hatodik érkezett.

The Municipal Stakes. Tét 200 sov. Futhatnak 2 éves lovak. Távolság 1 a. m. (4 aláíró 800 sov = 8000 pft).

A versenygyepen most csak két ló jelent meg, az egyik lord Derby sötét pej kanczája Boomerang, a másik Crawford úr sárga ménlova Chapeller.

A St. Leger Stakesben Toxophilite legyőzetvén, feszült figyelem, félelem és remény kísérte e futást, hol a nemes lord egy gyönyörűen termett friss paripával és csak egyetlen egy versenytárrsal megküzdendő, szállott újból a sikra. El lehet gondolni, hogy Crawford úr Chapellerjének nem kisszerű játék kínálkozott; és mégis ki hitte volna : Chapeller a nagy néző sereg roppant bámulatára $\frac{1}{2}$ lóhosszával győzedelmeskedett. — Következett a

The Portland-Plate. Futhat minden korú ló. Alapítvány 200 f. st. aranyokban, hozzáadott egy Handicap Stakes tét 5 f. st. Valamellyik futásban 500 fontot vagy felül nyertes lóra 7 font teherrel több. Távolság 1 a. m. (91 aláíró 475 f. st. + 200 f. st. = 6750 p ft).

Elragadó volt egy lókedvelőre nézve 26 nemes, testalkatra kitünőnél szebb lovakat egyszerre s egy helyen sikra szállni látni. És a 26 lovas között, (e futásra 62 ló volt nevezve) ki hinné? — nem volt három lovas, ki élte 15-ik évét meghaladta volna, míg sokan közülök 10—12 évesnél idősebbek nem lehettek; és még is illy sok fiatalág között, hozzávetve a fajlovak nyugtalan természetét, legkisebb rendtelenség, vagy szerencsétlenség, vagy csak baleset sem zavarta meg a nap kedélyes lefolyását.

Látni e fiatal Tom Pouce nagyságu és lehető vékonyságu emberkéket, a nemes tartásu nagy lovakon egy csoportozatot képezve közeledni, nagy ostoraikkal kezükben, testüket három rébbe meghajtva — valódi mulattató élvezet volt.

Mintegy 1 yardnyi távolságban a nyerőpont előtt, ezen eddig még mindig egy

csoportozatban közeledő tömeg közül 4 lovas vált ki és egyenes vonalat képezve haladt el az első nagy néző épület előtt, míg a hátramaradt 22 lovas mindig egy csoportban s mintegy 3 lóhossz távolságban jött utánuk. Az első ló áthaladván a fő épületet, közülök mint a nyíl olly sebességgel vált ki Mr Saxon 3 éves sötétpej ménlova: The Ancient Briton és általános taps között két lóhosszal nyert. Utána érkezett Mr Hunt 2 éves sárga ménlova Lottery — ehhez ismét egy lótávolságra Mr Crawford 2 éves sárga kanczája Teddington. A többi 26 ló igen egy távolságban érkezett, neveikkel nem akarom a betűket szaporítani

TÉREY PÁL.

Kérdések és felszólalások.

(Nyílt tér mindenkinek.)

Felhívás a magyarországi és erdélyi lótenyésztő urakhoz. — Az e lapot tartó lovas emberek nagy része első pillantással az „Eladó lovak“ rovatát keresi s miután heteken át csaknem mindig ugyanazon egykét háts lovát és fogatot találja benne, fel kell hagynia azon reménnyel, hogy e rovat nyomán olly lovakra akadhasson, millyeneket venni kíván s végül nem marad egyéb hátra — kivált ha a venni szándékozó a két magyar haza nemesebb lótenyésztési vidékétől távol eső lovas tiszt — mint vagy valamely külföldi lótenyésztő úri emberhez levél útján bona fide folyamodni, vagy legroszabb esetben egy vagy más bécsi kereskedőnél angolnak keresztelt német lovat méregdrágán fizetni.

Pedig mennyi olly nemesb fajú ló tenyésztetik a két magyar hazában! melyek ha az ottani vadászatokra nem is épen legjelesebbek, (mert az illyesek ritkák, tehát otthon is hamar és jól elkelnek), de mindenesetre sokkal tökéletesebb lovas-tisztek alá való lovak, kivált ha tetszős külsejűek, mint nagyobb része ama számtalan sok porosz, hannoveri sat. külföldi lovaknak, mellyekért évenként ezerek és ezerek mennek ki a helyett, hogy a két honban tenyésztett lovakért a honi tenyésztők erszényébe folynának.

Bár e felszólalásnak — az itt említett távol lakó lovas emberek javára és könnyebbségére — az a jó sikere volna, hogy e távol lakók a „Vadász- és Versenylapban“ mielébb olvashatnák, hol vannak minél több *tanulatlan ifjabb, valamint félig vagy egészen kitanúlt háts és hámos lovak eladásra felállítva s a mennyiben ezt hozzávetőleg érinteni szokás, mi az áruk? talán még azon megjegyzéssel együtt, ha külsejükre nézve csinosak s front elébe illők-e?*

Egy távollakó lovas.

(Különösen ez utóbbi sorokat ajánljuk azon tenyésztő urak figyelmébe, kiknek lovas-tisztek alá való lovaik volnának eladók. Az e lapok útján eddig közölt jelentések le ginkább a közellakó s szemlét tartható lovasok számára voltak írva, míg áta-

vol lakó egyszerre ohajtja a ló mindennemű tulajdonságát megismerni; bár ez levél útján szintén mindig nyitva áll. A hirdetett eladó lovak mennyisége ellen pedig nem lehet panasz, mintán e lapok jelen 1858-ki folyama 291 darab eladó lovat jelelt, melyek közül 77 hátas, 57 hámos, 64 tenyész ló, a többi ifjabb csikó volt; nem is számítva az ürményi, nagy-kágyai sat. árveréseket. —

S z e r k.

Nevezések az aradi lóversenyekre.

Akadályverseny. Tiszteletdíj tételekből.

B. Simonyi Laj, 5é. s. k. f. v. Crazy-Jane, ap. Nagy-Károly 130 font. — B. Atzél Ist. id. sga her. f. v. Doctor, ap. Navarino 145 f. — Blaskovits Ist. nem nevezett. — Bohus Ján. id. söt, p. m. t. v. Laristan, ap. Muley-Moloch 153 f. — Gr. Schmettow Rudolf nem nevezett. — Gr. Schmettow Rezső 4é. p. her. f. v. Brownlock 130 f. — Gr. Károlyi Sándor nem nevezett. — Gr. Szápáry Iván id. p. k. t. v. Caprice, ap. Wolfdog anya Skater 140 f. — Gr. Kinsky Oct. id. sga k. f. v. The mby, ap. Prince Djalma 135 f.

Akadályverseny. Tiszteletdíj Blaskovits Istvántól.

B. Simonyi Lajos 5é. s. k. f. v. Crazy-Jane, ap. N. Károly. 130 font. — Blaskovits Ist. id. p. her. f. v. Bojtár, ap. Netherby 135 f. — Bohus Zsigmond, nevezi Bohus János id. söt p. ménjét v. Laristan, ap. Muley-Moloch 153 f. — B. Atzél Istv. id. sga k. t. v. Ella, ap. Elvas any. Mapsy 150 f.

Eladó lovak.

Két esődör; egyike almás szürke, másika pedig gesztenyebarna (az utóbbi jegy nélkül) mindkettő rendkívül ügyes, igen erős alkotásuak, nyolcz és kilencz évesek, különösen magyar méneshez ajánlhatók. — Bővebb tudósítással szolgál Pozsony közelében fekvő ivánkai uradalom igazgatósa.

Egy 8 éves sötétepej hack pony 15½ m. alkalmas vadászló, néhány hét előtt érkezett Angliából, Almásy Vincze úr tulajdona. A ló Tarna-Mérán, Heves megyében áll, kívánatra beküldetik Gyöngyösre. Ára 1000 pft

Lóverseny-határnapok:

A r a d , oct. 24. és 25.

TARTALOM:

Tárogató. — Tigrisvadászat Keletindiában — Cornflower. — Levelek külföldről — Kérdések és felszólalások. — Nevezések az aradi lóversenyekre. — Eladó lovak. — Lóverseny határnapok.

Megjelen e lap minden hó 10. 20. és 30-án egy iven. Előfizetést elfogad a szerkesztőség Pesten (Szervita-tér 3 sz. 2-ik em.) egész évre 10, félévre 5 fttal pp. Az 1857-ik évi első évfolyam teljes példánya kapható 6 ft. 24 kron p. p.

Tulajdonos kiadó és felelős szerkesztő Bérczy Károly.

Pest, 1858. Nyomatott Emich Gusztávnál. Barátok tere 7. sz.